

[Lone Dybkjær]

af, at afgiften på mælkekartoner afskaffes. Jeg skal lade være med at komme med en længere redegørelse for indførelsen af afgiften i 1988, om end det kunne være fristende. Jeg synes under alle omstændigheder, at debatten omkring mælkekartoner – også i lyset af, hvad der er blevet sagt her i dag, bl.a. af Venstres ordfører, fru Hanne Severinsen – viser behovet for at kunne komme ind i en mere principiel, detaljeret og teknisk diskussion om, hvad der er miljømæssigt rigtigt, og hvad der ikke er miljømæssigt rigtigt.

Fru Hanne Severinsen fremhæver vandet og energiforbruget og alt det dér. Det kræver, at vi under en eller anden form får sat kroner og øre på disse her æbler og pærer, så godt det nu kan lade sig gøre, for ellers er al diskussion om sådan et retursystem, og om det er fornuftigt eller ikke fornuftigt, meningsløs.

Noget andet er, at jeg tror, at der er så alvorlige blokeringer af anden art for, at man får et returflaskesystem, at de i sig selv er prohibitive. Selv om det jo på andre områder går meget godt med retursystemerne, kan man vel sige, at det typisk ikke er på behovsorienterede, men mere lystorienterede områder som vin, sodavand og øl, det kan lade sig gøre med et returflaskesystem.

Jeg vil godt sige lidt mere principielt om affaldsafgiften, som vi selvfølgelig godt vil se i lyset af den udvikling, der også er i Tyskland, hvor der jo, som den socialdemokratiske ordfører var inde på, er tale om, at vi i en vis forstand har affaldsturisme her i landet.

Vi skal såmænd nok være positive over for forslaget, men jeg vil dog gerne til miljøministeren komme med nogle principielle betragtninger omkring affaldsafgiften. Jeg synes, der er et fundamentalt problem i den måde, vi håndterer affaldsafgiften på. Jeg kender også den historiske forudsætning for, at affaldsafgiften blev hævet fra 40 kr. til 135 kr., men det betyder jo ikke, at vi ikke bør tage en diskussion om, hvem det er, der pålægges afgiften.

Sådan som det er i dag, er det jo faktisk i et ret stort omfang forbrugerne, der i realiteten ikke har noget valg, som kommer til at betale denne affaldsafgift, hvorimod producenterne, i hvert fald i meget vidt omfang, slipper for affaldsafgiften. Derfor tror jeg, at det bliver nødvendigt med nogle mere fundamentale omlægninger på dette område. Nogle kalder det vug-

ge til grav-princippet, jeg foretrækker at kalde det reinkarnationsprincippet, fordi jeg dermed vil indicere, at alt skal gå igen i en ny skikkelse. Det skal godt nok genbruges, men i en ny skikkelse, idet vi som princip jo ikke må deponere noget som helst. I virkeligheden skulle man jo nå til en situation, hvor miljøministeren overhovedet ikke fik noget provenu ud af affaldsafgifterne, fordi der i princippet ikke bør være noget affald.

Men sådan som det er konstrueret i dag, bliver vi nødt til at erkende, at det bliver folk, der i virkeligheden ikke har noget valg, som kommer til at betale for afgifterne, hvorimod producenterne i det store og hele bliver fritaget. Derfor er jeg sådan set enig med SF's ordfører i, at vi på et tidspunkt bliver nødt til at diskutere hele dette spørgsmål på en mere grundlæggende måde og ud fra en mere overordnet målsætning og forestilling om, hvad det overhovedet kan lade sig gøre at indføre, også i lyset af EF.

Den måde, hvorpå vi håndterer det i øjeblikket, er i hvert fald ikke holdbar på lidt længere sigt, og vi vil derfor godt have en mere principiel diskussion af hele dette område, også i lyset af den tilkendegivelse, der var i beslutningsforslaget. Det kan indgå på et eller andet hensigtsmæssigt tidspunkt, hvor vi kan finde frem til lidt mere grundlæggende at få omlagtingene på dette her område.

Ole M. Nielsen (KRF):

Disse lovforslag er en udmøntning af en del af det beslutningsforslag fra Kristeligt Folkeparti, som fandt tilslutning i sidste samling. Vi er således meget godt tilfredse med, at forslagene nu kommer frem i lovforslagsform.

Kristeligt Folkeparti er tilhænger af miljøafgifter, vel at mærke når det er reelle miljøafgifter og ikke bare en ny opfindsom skatteopkrævningsmetode. Miljøafgifternes formål skal være at beskytte naturen ved at få befolkningen til at ændre adfærd. En forudsætning for, at afgifter kan virke adfærdsregulerende, er naturligvis, at der er mulighed for at vælge et andet tilsvarende, men mere miljøvenligt produkt. Mælk fås som bekendt kun i engangsemballage. Afgiften har således ikke noget adfærdsregulerende element i sig, den begrænser alene brug af sundhedsrigtige drikke, og den er en ekstraskat for storforbrugere, f.eks. børnefa-